

יעוץ ותוכן הלכתי הרב צבי הרץ
כתובה ועריכה שלמה שיפמן

עלון סיפורים להלכה שלמה

ערש"ק פרשת בהר בחקתי תשע"ז

עלון מס' 55

בס"ד

אביב הגיע פסח בא חלק ד'

תקציר הפרקים הקודמים

הרב חנן סיפר לנערים כי קרתה תקלה בבית הספר היסודי, שכן, בזמן שערכו את ספר החגים, גילו שלא הוכן חומר עבור חג פורים. הנערים התנדבו לעשות את המלאכה ביחד עם הרב יעקב. לאחר שהספר יצא לאור הבחינו הנערים כי הפרק על חג הפסח הינו קצר, נתן הציג לנחום להוציא קונטרס חדש על חג הפסח. נחום ביקש מהחברים להצטרף למלאכת הכנת הקונטרס בכך שיתחלקו לזוגות וכל זוג יעסוק בנושא אחר הקשור לפסח וימי ספירת העומר

ביקר בחנותי מר שכטר, אתה יודע, התושב החדש" – כן, אני מכיר אותו" אמר נחום "אתמול בערב בקרנו אצלו" – כן, אני יודע" אמר יעקב – "מאיפה אתה יודע?" שאל נחום "הרי אמרתי לך קודם שדיברנו עליך" – "צודק" אמר נחום "אבל איך הגעתם לדבר עליי?" שאל – "או, יפה" המשיך יעקב לספר "כשנכנס מר שכטר לחנות ראיתי שהוא שמח במיוחד, אז שאלתי אותו 'לשמחה מה זה עושה?' ואז הוא סיפר לי שאתמול היו אצלו שני בחורים נחמדים, שבשרו לו בשורה טובה על אדם אחד שקוראים לו מוריס פושקאן והוא עדיין חי, אח"כ הוא עוד יותר התפלא לשמוע כי גם אני מכיר את האיש, והוא שאל מאיפה אני מכיר אותו, ואני סיפרתי לו את כל העניין

בבית הספר, ועל זה שלא מזמן קפצנו לבקר אותו ובסוף בסוף סיכמנו, וכאן אתם נכנסים לתמונה, שבעז"ה היום בערב ניסע לבקר את מוריס" – "וואו מגניב" צהל נחום "אז אני מבין שאתה מזמין גם אותנו להצטרף לנסיעה" – "כמובן" השיב יעקב "איך אפשר לוותר עליכם?" – "תודה שחשבת עלינו" אמר נחום "אני רץ לספר לחבר'ה את החדשות" וכשעמד נחום לעזוב את החנות ניזכר לשאול "רגע, לא אמרת לי באיזו שעה" – "שבע" ענה יעקב – "סבבה, אז בעז"ה ניפגש" ונחום רץ במהירות לשיבה כדי לא לאחר לשיעור.

בהפסקה, פנה מתן לנחום ושאל "מה קורה נחום? נראית ממש נלהב כשנכנסת לכיתה הבוקר" – "חכה, חכה" נענה נחום "כשאתה תשמע מה יש לי לספר" – "סבבה" אמר מתן בחיוך "כולי אוזן" – "מצויין, אז ככה, אתם שומעים?" פנה נחום לכל החבורה "היום בבוקר הייתי אצל יעקב מהחנות, והוא הודיע לי שהוא נוסע יחד עם מר שכטר להיפגש עם מוריס פושקאן, וגם אנחנו מוזמנים להצטרף" – "יש!!! קראו כולם בשמחה" – "אזי מתי נוסעים?" שאל עידו "בעז"ה היום

"בוקר טוב אליאב" קידם נחום את פניו של אליאב כאשר נפגשו לפני הלימודים "בוקר טוב גם לך" השיב אליאב "מה קורה?" שאל "ב"ה, הכל בסדר" ענה נחום "ואיתך?" שאל נחום – "גם ב"ה, הכל תקין" השיב אליאב – "סבבה" נענה נחום והוסיף "תגיד אליאב, איך אתם מתקדמים עם הפרויקט שלנו? אתה יודע שכל השאר עומדים כבר לסיים את החלק שלהם?" – "האמת" ענה אליאב "שבימים האחרונים הייתי קצת עסוק, אך קבענו, אלעד ואני, היום בערב להיפגש ולתקתק עבודה, כך שאין לך מה לדאוג נחום, בעז"ה, אני מאמין שנצליח גם אנחנו לסיים את חלקנו בזמן" – "יופי מצויין" ענה נחום והוסיף "ממש לא בא לי להימרח עם העניין יותר מדי

זמן" – "ברור" נענה אליאב – "טוב, סבבה, ניפגש יותר מאוחר בישיבה" אמר נחום – "מה" התפלא אליאב "לאן אתה הולך עכשיו? עוד מעט מתחיל השיעור" – "אני יודע" אמר נחום "אבל אני חייב לעבור דרך חנות הכלים של יעקב, עליי לתקן איזה משהו בדחיפות, עוד לפני הלימודים" אמר נחום – "טוב" אמר אליאב "אז נתראה" ונחום פנה בזריזות לעבר המרכז

המסחרי – "בוקר טוב נחום" קרא יעקב לעומתו והוסיף בחיוך "מה מביא אותך אלי על הבוקר?" – "בטח אני הלקוח הראשון שלך הבוקר" החזיר לו נחום "דווקא לא, היה פה כבר איש נחמד מאד שהקדים אותך" – "יפה" אמר נחום ואז המשיך יעקב ואמר "אתה יודע נחום, אפילו הספקנו לדבר עליך" – "עליי?! התפלא נחום "טוב, אני מקווה שרק דברים טובים" – "ברור!!!" השיב יעקב והוסיף לשאול "אתה לא סקרן לדעת מי האיש?" – "האמת" ענה נחום "אני דווקא מאד סקרן, אבל אני פשוט ממחר, עוד מעט מתחיל השיעור" – "צודק" אמר יעקב "אז אני אקצר, כי נראה לי שדווקא יהיה לך ולחברים שלך עניין בשיחה" – "סבבה" אמר נחום "אני מקשיב" – "טוב" פתח יעקב ואמר "הבוקר

בבטחה, עד שלילה אחד הבריטים גילו אותנו, והחלו יורים על האניה, בלי חשבון, ואז ראיתי חייל מכוון את הרובה לכיוונו של מוריס, ואח"כ ראיתי את מוריס נופל למים ונעלם" – "אמת ויציב" קטע מוריס את דבריו וברשותך, עכשיו אני ממשיך את הסיפור, גם אני ראיתי את החייל מכוון אלי, ובשניה האחרונה הזויתי קצת את הראש, והפלתי את עצמי למים, כדי שהחייל יחשוב שהוא פגע בי, וכך הוא ימשיך הלאה, ולא ירה בשנית, אח"כ שחיתי, אני חושב איזה חמש קילומטר דרומה, כדי לברוח מהבריטים, אך לא היה לי מזל גדול, על החוף חיכו לי חיילים בריטים, שתפסו אותי, והגלו אותי למחנה מעצר בקפריסין" – "וואו, היית במחנה מעצר?" שאל נחום – "כן, כמה חודשים, שהינו שם עד ששוחררנו" – "ואיך החזקתם מעמד?" התעניין אליאב "באמת היה קשה, אך האמונה בקב"ה שהכל יתהפך לטובה, זה מה שהחזיק אותנו, אני באופן אישי התייחסתי לימים הללו כמו לימי ספירת העומר" – "מה זאת אומרת?" שאל אליהו

ומוריס השיב "כלומר כל הזמן חשבתי לעצמי, שימי המעצר הם ימי הכנה ליום שבו אשתחרר, אחזור ארצה, ונקים לנו מדינה משלנו, בלי טובות של אף אחד, ובאותו הזמן עמד לנגד עיני מה שכתב מוהר"ן זי"ע בלקוטי עצות (ערך ספירה) לעניין ספירת

העומר "ארבעים ותשעה ימי הספירה הם כנגד ארבעים ותשעה שערי תשובה, שהם כנגד ארבעים ותשעה אותיות שבשמות השבטים, שעל ידי אלו האותיות והשערים אנו צריכים לשוב בתשובה אליו יתברך. ושבעות הוא בחינת שער החמישים שהוא בחינת התשובה של ה' יתברך, מה שהוא יתברך צריך לשוב בתשובה כביכול, דהיינו שישוב אלינו ברחמים. וכל אלו השערים זוכין להגיע אליהן ולפתחן ע"י אמירת תהלים על כן צריכים לזהר ביותר בארבעים ותשעה ימי הספירה לומר תהלים בכוונה, כדי לזכות ע"י לכל שערי תשובה הנזכרים לעיל שהם כנגד ימי הספירה, שבהם אנו צריכים להטהר מזהמתנו ולשוב אליו יתברך, כדי שהוא יתברך ישוב אלינו בשבעות."

– עכשיו אתם מבינים?" סיכם מוריס את דבריו "כמו ימי הספירה שם ימי הכנה לקבלת התורה, כך ימי המעצר שלי היו הכנה ליום הגאולה שלנו ובדיוק כמו בספירת העומר גם אני ספרתי לעצמי את ימי שהייתי במעצר" – "ולכמה הגעת?" שאל נחום – "לשישים וארבעה ימים שהם תשעה שבועות ויום אחד בדיוק" ענה מוריס כשבת שחוק עולה על פניו

– "אבל תגיד שאול מה קרה איתך?" שאל מוריס "הרי היו שמועות שהיה פיצוץ שממנו נהרגת" – "נכון" אישר מר שכטר את הדברים "אבל גם לי ארע נס..."

שבוע, נפגשים בחנות של יעקב, אבל אל תשכחו לבקש רשות מהוריים" – "ברור" ענו כולם

"רגע" קרא אליאב "אבל הערב תכננו לשבת על הפרויקט" – "זה בסדר" אמר עידו "עוד יום אחד של עיכוב לא ישנה את התמונה, אני בטוח שאצל מוריס נלמד דברים חדשים שרק אצלו אפשר ללמוד או חבל להפסיד"

החבורה אכן התכנסה בשעה היעודה, וכולם נכנסו למכונית הואן של יעקב, כולל מר שכטר, וכאשר עמדו מול דלת ביתו של מוריס אמר מר שכטר "איך לכם מושג כמה אני מתרגש" ובדיוק באותו הזמן נפתחה הדלת, מוריס עמד על מפתן הדלת, והחל לסקור את הנוכחים, ולפתע כשהבחין במר שכטר פניו נעשו חיוורות "אני רואה טוב?" שאל כלא מאמין "שאלו?" – "כן, זה אני" השיב מר שכטר "אבל חשבתי שאתה..." – "כן, זה בדיוק מה שאני חשבתי עליך" – "אי"כ" אמר מוריס "צריך לברך מחייה המתים לכולי עלמא" ושניהם נפלו האחד על צווארי השני

כשדמעות מציפות את עיניהם, אחר המשך מוריס ואמר "איזו הפתעה עשיתם לי" כשהוא פונה ליעקב, ולכל החבורה, "בואו, היכנסו" בתוך הבית פנה מוריס לאשתו חנה ואמר "את זוכרת שסיפרתי לך על חברי הטוב שאול?" – "כן, אני

זוכרת, מסכן, אללה ירחמו, עליו השלום" – "אז זהו, שבאמת גם אני חשבתי כך, אבל הנה היום הוא קם לתחיה, ישתבח שמו לעד"

חנה הגישה לאורחים כיבוד קל, ולאחר שטעמו ממעשיה ידיה של חנה, פנה מוריס למר שכטר ושאל לשלומו, השניים התעדכנו האחד במצבו של השני, אחר שאל מר שכטר את מוריס "אז ספר לי בבקשה, איך ניצלת בסוף? הרי כמו עיני ראיתי שירו עליך באניה. ונפלת למים. ומאז לא ראיתי אותך" – "אמת, כך היה" השיב מוריס "אבל בחסדי ה' עליי הכדור פספס אותי במילימטר, רגע שאול" עזר מוריס את דיבורו "נראה לי שהחברים כאן לא מבינים על מה אנחנו מדברים בכלל" – "צודק" נענה שאול – "אז אני מציע שתספר להם במה המדובר" אמר מוריס לשאול – "בסדר גמור, או קי, איפה נתחיל?" הרהר שאול בקול "אתם בטח יודעים שלפני קום המדינה שלטו בארץ הבריטים, וחלק מהמדיניות שלהם היתה שלא לאפשר ליהודים לעלות לארץ" – "אה, הספר הלבן" קרא עידו – "נכון מאד" אמר מר שכטר והמשיך לספר "מוריס ואני היינו חברים באותה תקופה במחתרת שנלחמה בבריטים, וגם עסקה בהבאת עולים בלתי לגאליים, כלומר, עולים לא חוקיים לארץ, וכך מידי ערב היינו יוצאים לחוף הים, וכאשר היינו מקבלים סימן שאניה עם עולים מתקרבת לחוף היינו מונקים למים ועוזרים לעולים להגיע לחוף

העלון מוקדש השבוע לעילוי נשמת
הרה"ק שלמה בה"ר מרדכי האדמו"ר מזוהיל זצוק"ל זי"ע – כ"ה אייר
הרה"ק משולם זושא בה"ר אהרן יוסף לוריא זצוק"ל זי"ע
אלווי טהרלב הי"ד
חנה בלדון הי"ד